

DBI-POSTEN

DEN ANONYME JESUS?

Det ikke svært at forstå, hvis Jesu disciple en gang imellem kunne blive en anelse frustrerede over deres mesters PR-strategi.

s. 06

PH.D.-PROJEKT OM N.O. VIGILIUS' BIBELSYN

→ | Flemming Kofod-Svendsen arbejder på et Ph.d.-projekt om N. O. Vigilius' teologiske syn og praksis. Her præsenterer han, hvad projektet går ud på.

FOTOS: DBI

Afhandlingen undersøger forholdet mellem N. O. Vigilius' principper og hans anvendelse af dem.

Af Flemming Kofod-Svendsen

"I 1956 tog Niels Ove Rasmussen (senere Vigilius) initiativ til Credo (nu KFS). Da Credo i 1960 ville profilere sig offentligt, skrev Rasmussen tre profilformuleringer: 1. På bibelsk grund. 2. På folkekirkens grund. 3. Evangeliet i centrum. I mit ph.d.-projekt undersøger jeg, hvad Rasmussen i 1960 mente med de tre profilformuleringer, og hvordan han tolkede og anvendte dem fra 1960 til sin død i 2002.

Rasmussen havde fra stiftelsen af Credo og til sin død et ortodokst bibelsyn. Bibelen var for ham Guds troværdige, autoritative og ufejlbare ord. Men hans holdning til personer med et konservativt bibelsyn var skiftende. I 50'erne og 60'erne samarbejdede han tillidsfuldt med personer med et konservativt bibelsyn. Sidst i 60'erne blev han under påvirkning af det nyoprettede Biblicum i Sverige og Missourisynoden i USA mere kritisk til det konservative bibelsyn. Det medførte en meget kritisk anmeldelse af Erling Utne's bog *Bibeltroskab i dag*, hans senere brud med MF i Århus og sprængningen af Teologkredsen i København, der resulterede i dannelsen af

DBI. Under udformningen af DBIs bibelsynsparagraf var Rasmussen i tæt kontakt med Biblicums leder Seth Erlandsson.

Efter dannelsen af DBI blev Rasmussen igen mere åben over for samarbejde med personer med et konservativt bibelsyn, som han benyttede som gæsteforelæsere på DBI. I principielle udtalelser tog Rasmussen fortsat skarp afstand fra fx dele af biskop Bo Giertz' bibelsyn – og samtidig skrev han tillidsfuldt til Giertz og kaldte ham til DBI for at holde homiletisk temadag med fokus på præsten som forkynner af Guds ord. Forholdet til MF ændredes fra konfrontation til samarbejde.

I DBIs første år var Seth Erlandsson en hyppigt benyttet forelæser. I 1976-77 foretog Rasmussen imidlertid et skarpt brud med ham med den begrundelse, at hans bibel- og kirkesyn var mere præget af konsekvensmageri end ægte bibeltroskab.

Rasmussens kirkesyn og evangelieforståelse har ligeledes samme principielle tænkning, men hans praktiske udmøntning er svingende. Afhandlingens formål er at undersøge forholdet mellem Rasmussens altid meget klare og markante principper og hans ofte svingende applikation af de profilerede principper."

→ | Det var en fed måde at blive undervist på, synes jeg, fordi vi bare sad med Bibelen og tog noter på computeren.

I STUDIEPRAKTIK PÅ DBI

Interview med gymnasieelev Kristoffer Roager

En ganske almindelig uge i oktober havde DBI en ekstra studerende. Det var Kristoffer Roager, der til daglig er 3. g'er på Tønder gymnasium, der var taget i studiepraktik på DBI. Studiepraktik er et tilbud til gymnasieelever, der vil opleve, hvordan det er at studere på universitetet.

"Jeg kunne ikke finde DBI på studiepraktiks hjemmeside, så jeg kontaktede DBI for at høre, om det kunne lade sig gøre at følge undervisningen nogle dage. Det synes de ansatte på DBI var en rigtig god idé, så det blev arrangeret," fortæller Kristoffer Roager, der til daglig er LMU-formand og motorcykelentusiast.

Hvad skete der i studiepraktikken?

"Jeg fulgte undervisningen sammen med de 1.-årsstuderende på bachelorholdet fra tirsdag til torsdag. Der var timer i Filosofi, Ny Testamente, Gammel Testamente og Kristen Etik. Jeg var med til timerne og så, hvordan undervisningen foregik.

I pauserne spiste vi også sammen. Det var super hyggeligt at sidde og drikke kaffe og snakke med lærerne. Jeg blev også vist rundt, så jeg kunne få et indtryk af hele DBI: kaffestuen, biblioteket, auditoriet og læsepladserne, hvor de studerende sad og læste.

Under opholdet boede jeg hos en studerende fra DBI, og han kunne fortælle en hel masse om stedet. Det var rigtig godt."

Hvad var det bedste?

"Jeg kan specielt huske en time, hvor vi fik undervisning i Matthæusevangeliet. Det var en fed måde at blive undervist på, synes jeg, fordi vi bare sad med Bibelen og tog noter på computeren. Det var en helt anderledes måde, end jeg er vant til fra bibeltimer. Meget mere dybdegående vers-for-vers gennemgang. Det var en fed ople-

FOTOS: PRIVAT

I løbet af sin studiepraktik på DBI blev Kristoffer Roager næsten sikker på, at det var her, han gerne vil studere i løbet af et par år.

velse at bruge tiden på at studere noget, som jeg virkelig interesserer mig for."

Hvad har du kunnet bruge studiepraktikken til?

"Studiepraktikken har givet mig et billede af DBI rent fysisk. Jeg fandt ud af, at det var et virkelig hyggeligt sted, hvor Guds ord også forkyndes gennem undervisningen. Og så blev jeg næsten helt sikker på, at jeg skal starte på DBI om nogle år."

økonomi | Mange tak for en stor og overvældende gave til DBIs arbejde!

MAN BLIVER ALTSÅ HELT TAVS OG TAKNEMLIG!

af sekretariatsleder Ellen Lodahl Pedersen

6,6 mio. kr.

Så meget har DBIs venner givet til DBI i 2012. Det er et overvældende beløb – faktisk det største i DBIs historie overhovedet. Man bliver helt tavs og taknemlig over, at det i det hele taget kan lade sig gøre.

Hjertelig tak fra alle os

Vi vil gerne sige jer alle sammen en hjertelig tak fra alle os på DBI – ansatte såvel som studerende! I gør det muligt at arbejde videre med at give vores studerende en kompetent og anvendelig bibeltro uddannelse i teologi og mission. De bliver den generation, der skal trække læsset i det kristne arbejde fremover.

Alligevel underskud

Et underskud undgår vi desværre ikke. Vi kan

pt. (4. januar) ikke sige præcist, hvor stort det bliver, men lige nu ser det ud til at blive lidt under 200.000 kr. Det er en meget stor udfordring for os, fordi vi hverken har reserver eller fast ejendom at trække på.

Vi bruger pengene med stor omtanke!

For de gaver, vi får ind (samt nogle få tilskud) driver vi et privat universitet med 14 fastansatte og fire studentermedhjælpere. Vi underviser, forsker, informerer, administrerer og rekrutterer. Vi prædiker, holder foredrag, skriver artikler, inspirerer og kommenterer. Det kan ikke lade sig gøre uden at være meget omkostningsbevidst.

2013 bliver en stor økonomisk udfordring, blandt andet fordi vi også skal finansiere stipendier til vores studerende. Vi får brug for gavmildhed og offervilje også i det nye år. Men lige nu er det tid til at takke Gud og jer for forbøn og støtte i 2012.

SEND OS EN MAIL OM, AT I STADIG VIL MODTAGE DBIPOSTEN

DBIposten får hvert år et tilskud på ca. 76.000 kr. fra Kulturstyrelsens bladpulje. Nu har Kulturstyrelsen vedtaget, at gratis abonnenter én gang om året skal melde tilbage, om de fortsat vil modtage bladet med posten. Hvis ikke de gør det, mister vi tilskuddet for disse abonnenter.

Hjælp os med at beholde vores tilskud

Send en mail til dbi@dbi.edu senest 1. april med navn og adresse og evt. tlf. nr. og sig, at du stadig vil have DBIposten tilsendt.

I ØVRIGT VIL JEG BRUGE MIN UDDANNELSE TIL ...

→ | At tage en uddannelse på DBI handler om andet end at kunne skrive cand.theol. på sit CV.

Som præst skal man kunne favne fra vugge til grav, skriver Andreas Bruun.

Andreas Bruun, stud.theol.

Jeg ønsker at bruge uddannelsen her på DBI til at blive gjort parat til at blive præst. Som udgangspunkt i folkekirken, for det er her, jeg er vokset op og har hørt Ordet forkyndt. Det handler ikke om blot at kunne skrive cand.theol. på sit CV, for det gør ikke én til en god præst eller missionær. Det handler heller ikke kun om at være en god forkynner. Som præst skal man kunne favne fra vugge til grav – især hvis man kommer ud i et lille sogn. Sjælesorg, discipelskab, åndelig vejledning og ledertræning er fire andre elementer, som jeg synes er vigtige for at blive en god præst. De områder kunne jeg godt tænke mig, vi også bruger tid på i vores uddannelse. For vi er jo det almindelige præstedømme. Paulus siger i Ef 4 at dem, der har fået et kald til tjeneste, skal tjene sådan, at hele menigheden kan bygges op og tjene med, så Kristi legeme (menigheden) bliver sund og i hverdagen rækker evangeliet ud.

Derudover ønsker jeg at bruge min uddannelse til at være med til at uddanne forkyndere, missionærer, kirkeledere og præster i udlandet. Så måske kunne de fire ovennævnte elementer overføres til mit fremtidige virke.

FOTOS: PRIVAT

Mit hjerte brænder for ungdommen, at de må høre om Bibelens Jesus, skriver Ebbe F. Petersen.

Ebbe F. Petersen, stud.theol.

Jeg er en af de færøske studerende på DBI. Jeg er 27 år, gift og uddannet tømrer. Jesus og Bibelen er det vigtigste i mit liv. Som en discipel af Jesus får jeg gennem Bibelen et glimt af, hvem Gud er og hvad han vil med os.

Mit hjerte brænder for ungdommen, at de må høre om Bibelens Jesus. Min bøn er, at jeg må blive en god bibelunderviser og forkynner af Guds ord. Jeg vil bruge min uddannelse, der hvor jeg er. Om det bliver som fuldtids eller deltids missionær/tømrer ved jeg ikke endnu. Jeg ser et stort behov for gode og bibeltroende teologer.

Det er et privilegium at få lov til at studere her på DBI. Her vil jeg forberede mig på fremtiden. Jeg vil gerne blive bedre til at fortælle mennesker om Jesus – Jesus som Bibelens røde tråd. Tænk, at der findes mennesker, som aldrig får mulighed til at høre ordet om Jesus. Tænk, at der findes mange mennesker, som får et forkert billede af Bibelens Jesus. Som kristen teologistuderende er det utrolig godt at få bekræftet igen og igen, at Bibelens indhold holder. "Livet er for kort til at holde ordet om Jesus for sig selv."

DEN ANONYME JESUS?

→ | Over for disciplene lagde Jesus ikke skjul på, at han var Messias. Men hvorfor forbød han dem så at fortælle det til nogen?

Af ungdomskonsulent i LMU Andreas Ipsen

Det ikke svært at forstå, hvis Jesu disciple en gang imellem kunne blive en anelse frustrerede over deres mesters PR-strategi. Over for disciplene lagde Jesus ikke skjul på, at han var Messias, men lige så snart, det lugtede af, at offentligheden skulle få nys om det, så lukkede Jesus i sig som en østers og forbød sine disciple at fortælle det til nogen. På et tidspunkt spørger Jesus sine disciple, hvem de tror, han er, og Peter svarer med en storslået bekendelse, at Jesus er Kristus (græsk oversættelse af det hebraiske "Messias"), men knapt er blækket tørt på Peters bekendelse, før Jesus forbyder disciplene at dele denne bekendelse med nogen (Matt 16,20). Hvad var meningen med det? Hvis Jesus virkelig var Messias og endda havde guddommelig magt til at bakke påstanden op, hvorfor var han så så tilbageholdende? Ville han da ikke have, at mennesker kom til tro på ham?

Messianske forventninger

Kan det tænkes, at der findes et rationalt bag Jesu hemmelighedsfulde stil? For at finde frem til dette rationale, så er det vigtigt at finde ud af, hvilke forventninger, der på Jesu tid knyttede sig til den ventede Messias. Det bliver hurtigt tydeligt, at disse forventninger især var knyttet til håbet om genoprettelsen af det tabte Davidsrige, der markerede det politiske og religiøse klimaks i Israels historie. Dette håb blev på Jesu tid forstærket af det faktum, at Israel var besat af Romerriget. Forventningen til den kommende Messias var altså i høj grad, at han skulle gribe til våben overfor romerne og lede jødernes oprør. Dernæst skulle han sætte sig på Davids trone og atter sikre Israel fred for dets fjender på alle sider. Et eksempel på denne forventning finder vi i de jødiske lederes forhåbelse af den korsfæstede Jesus: "Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Kristus,

Israels konge – lad ham nu stige ned fra korset, så vi kan se og tro." (Mark 15,32)

Jøderne forventede altså en kriger-Messias, en oprørsleder, en ny jordisk Davidskonge. Det vidste Jesus, for han var vokset op med netop disse forventninger som en kulturel arv, og netop derfor er Jesus så tilbageholdende med at bruge betegnelsen "Messias" om sig selv. Ikke fordi, det var en forkert betegnelse, men fordi det vakte alle de forkerte associationer. Jesus var ganske rigtigt kommet for at besejre besættelsesmagten og sætte sig på tronen i Guds kongerige. Men besættelsesmagten var ikke romerne, men synd, død og djævel. Guds rige var og er et åndeligt rige, hvor magten ikke vindes med fysisk sværd, men med Ordets sværd. Hvis Jesus åbent havde brugt betegnelsen "Messias" om sig selv, så ville folk straks holde op med at lytte til ham, for de ville allerede mene at vide, hvad han ville sige. Derfor vælger Jesus ofte at bruge ordet "Menneskesønnen" om sig selv – en betegnelse, som bliver brugt i Dan 7,13-14 om en guddommelig frelserfigur. Betegnelsen var derfor hverken ukendt eller ufarlig, men langt mere neutral end "Messias". Så når Jesus kaldte sig selv for "Menneskesønnen" indbød det i særlig grad mennesker til at være nysgerrige og spørgende.

Korsteologi

Et mere teologisk rationale finder vi i korsteologien. Korsteologien lærer os, at Gud oftest møder os i sin tilsyneladende modsætning. Jesus var Gud og havde derfor al magt i Himlen og på jorden, men det var ikke sådan, han mødte os. Han mødte os i en svag skikkelse, i sin tilsyneladende modsætning, en modsætning der kulminerer i korsets fornedrelse. I 1 Kor lærer Paulus os, at Gud i Jesus udvalgte det svage "for at ingen skal have noget at være stolt af over for Gud" (1,29). Guds måde at åbenbare sig for os er paradoksalt, men hensigten er, at vi skal miste vores destruktive stolthed og lære at stole på

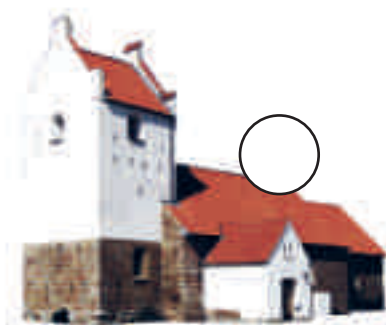
ILLUSTRATION: CHR. RAHBEK OLSEN

Jesus på trods af, hvad vores sanser og fornuft fortæller os. Vores stolthed fortæller os kun at stole på det, vi vurderer, ser stærkt ud. At stole på en svag, ja, endda korsfæstet Messias er en opgivelse af den stolthed. Det er at indrømme, at vores vurdering, vores målestok kan tage fejl. Derfor var Jesus tilbageholdende med at møde os som den stærke, guddommelige Messias. Hvis Jesus havde mødt os i al sin guddommelige

herlighed, ville vi ikke have haft andet valg end at falde på knæ og tilbede ham. Men da ville det have været frygt og overvældelse og ikke den barnlige tillid, der havde bragt os på knæ. Jesus ønsker, at vi skal følge ham i tillid og ikke i frygt og overvældelse, og derfor møder han ikke mennesker, hverken dengang eller i dag, som den stærke, utvetydige Messias, men som den modsætningsfyldte, korsfæstede Kristus.

→ | Vi bliver udfordret af mødet med andre kirkesamfund og kristne strømninger. Hvordan forholder vi os til det?

ØKUMENISK PÅ SANDHEDENS GRUND

Af rektor Børge Haahr Andersen

Mon den angrende røver på korset vidste, at den person, han råbte til i sin nød, var en del af den treenige Gud og samtidig helt og fuldt menneske? Det vidste røveren næppe. Alligevel ved vi, at selv den mindste gnist af tro og selv den mest ufuldstændige tro dog er frelsende tro. Enhver, som påkalder Jesu navn, skal frelses. Den, der kommer til Jesus, vil aldrig blive stødt bort.

At tro på Bibelens Jesus

Jesu disciple troede, at de fulgte en jordisk Messias, som absolut ikke skulle lide og dø. Gradvist voksede deres erkendelse, indtil de efter påske- og pinsedag nåede til den overbevisning, at Gud er Faderen, Sønnen og Helligånden og at Jesus

er sand Gud og sandt menneske. Da oldkirken senere blev uenig om forståelsen af dette, fordi kristen tro blev sammenblandet med jødiske eller græske tanker, formulerede de kristne menigheder tre oldkirkelige trosbekendelser, hvori det præciseres, hvad der er sand bibelsk lære om Gud som treenig og om Jesus som sand Gud og sandt menneske.

De kirkesamfund, som ikke anerkender denne sammenfatning af det bibelske vidnesbyrd, fx Jehovas Vidner, Mormoner eller moderne humanistisk prægede strømninger i vores egne kirkesamfund, har ikke et sandt billede af Jesus, men en ufuldstændig og falsk forståelse af vejen til Gud. Det tilkommer ikke os at dømme om, hvorvidt enkeltpersoner præget af disse strømninger er i stand til at påkalde den sande Jesus på nødens dag. Men deres lære må vi afvise.

Kristus alene er vejen

Også i vores egen lutherske folkekirke møder vi strømninger, som formelt orienterer sig ud fra Bibelen, men reelt styres af strømninger i tiden. Grosbølls Kristus har intet tilfælles med Bibelens Jesus og kan ikke redde os fra død og dom. Den kan højest tolke vores tilværelse her og nu.

For Luther blev tvivlen på Guds uforskyldte nåde til en personlig krise. Den katolske kirkes lære gjorde det svært for ham at se, at frelsen, det evige liv og troen alene er Guds gave og ikke noget, mennesket gradvist erhverver ved egne handlinger. Da Luther blev klar over den vildfarelse, blev det en livsopgave for ham at formidle evangeliet med baggrund i Skriften alene. Retfærdiggørelsen ved tro på Jesus blev sammen med den oldkirkelige lære om Guds treenighed og Jesus som sand Gud og sandt menneske det fundament, som kirken i dag står og falder med.

Tre pejlemærker i mødet med andre trossamfund

1 Troen på Jesus

Møder du et menneske, som tilhører en kristen kirke enten i Danmark eller et andet sted i verden, så er overfladen måske dansk kulturkristendom, russisk ortodoks eller noget tredje. Det væsentligste er, om vedkommende har en erkendelse af at have brug for Jesus. Og påkalder det menneske Jesu navn, har vi at gøre med en medvandrer mod Guds paradis.

2 Troen på Bibelens Jesus

Det næste spørgsmål er, hvilken Jesus dit medmenneske tror på. Hvis det i stedet for at påkalde den sande Jesus forholder sig til et menneskeskabt Jesus-billede, er det i virkeligheden en afgudsdyrker og ikke en medkristen. Og en afgud kan ikke redde et menneske fra død og dom.

En række kirkesamfund fastholder, at de

bygger på Bibelen. Men reelt bygger de på en lære, der bestemmer, hvad de skal tage seriøst i Bibelen. Formelt bygger Den Danske Folkekirke også på Bibelen; reelt er dens hovedstrøm præget af moderne humanistisk ideologi frem for Bibelen. De protestantiske kirkesamfund bygger formelt på Bibelen alene, men i praksis kan de have deres reelle autoritet i menneskelige troserfaringer, personlige oplevelser og dynamiske lederes egne overbevisninger.

3 Troen på Jesus som den korsfæstede og opstandne

Hvis man udelukkende tror på Jesus som forbillede, lærer, den sejrende konge, men ikke som stedfortræderen og offerlammet, så bliver Jesus i praksis en hjælp til selvhjælp. Derfor er det altafgørende at fastholde Jesus som stedfortræder og det, som følger deraf, nemlig at mennesket retfærdiggøres ved tro og ikke ved en kombination af tro og gerning.

Trods fælleserklæringer og mange samtaler mellem de lutherske og katolske kristne er man, efter mit skøn, stadig uenige om dette helt vitale spørgsmål. I forhold til andre protestantiske kirkesamfund vil enigheden om dette punkt være større. Men de evangeliske kirkesamfund er i dag meget sammensatte størrelser, og derfor må de tre grundlæggende pejlemærker tages i anvendelse i mødet med disse.

Berøa og Thessalonika

Mødet med de mange kirkesamfund og kristne strømninger i tiden er udfordrende. Vi har derfor brug for Berøa-principperne: god vilje og samtidig kritisk sans (Ap G 17,10-13) og Thessalonika-princippet: Prøv alt, hold fast ved det gode (1 Thes. 5,17). Først og fremmest må vi prøve os selv og vores egen kirkelige sammenhæng, om vi bygger på det fundament, der holder, når alt andet forgår.

ØKUMENI I PRAKSIS

→ | At lære at være uenig i en kontekst, hvor man ikke frakender hinanden kristennavn, er en vanskelig, men ikke uvæsentlig kunst at mestre.

Af Thomas Frovin, studentermissionær i Peru

Fra 2001-2012 var jeg i knapt 9 år ansat i Kristeligt Forbund for Studerende (KFS), og fra 2010 deltidsansat i International Fellowship of Evangelical Students (IFES), hvis formål er at støtte de lokale studenterbevægelser og medvirke til opstart af kristne studenterbevægelser i de lande, hvor der ikke er nogen.

Lære at være uenig

I de evangelisk-lutherske kredse, jeg selv er vokset op i, er fællesskabet med kristne i andre konfessionelle sammenhænge notorisk vanskeligt. IFES' syn på tværkirkelighed er forskelligt fra KFS', nok fordi virkeligheden er anderledes, når den ses i et internationalt perspektiv. I en dansk kontekst med én majoritetskirke, har det i mange år ikke været nødvendigt at lære at være uenige. Det har i hvert fald ikke virket sådan. Men at lære at være uenig i en kontekst, hvor man ikke frakender hinanden kristennavn, er en vanskelig, men ikke uvæsentlig kunst at mestre.

Grundlæggende er det jo bøvlet, at vi ikke har det samme kirkelige tilhørsforhold. Selvom vi måske kan anerkende hinandens tro på Jesus som Kristus, kan vi alligevel blive flintrende uenige om, hvad trosartiklerne egentlig siger. Hos studerende har jeg igen og igen mødt forvirring og fortvivelse over spørgsmålet: *Hvorfor kan vi ikke bare være et – når vi nu alligevel tror på den samme Gud?*

Respekttere begrænsningen

For at kunne anerkende den anden som en kristen, må man kende sit eget udgangspunkt og i dialogen forsøge at forstå den andens. Det er jo i al sin enkelthed, hvad den økumeniske samtale handler om. Men vi må også stille os selv det spørgsmål: *Hvorfor skal vi mødes på tværs – og hvad er målet med vores fællesskab?* Man skal

nemlig kunne respektere begrænsningen for det fællesskab, det er muligt at have på tværs af konfessionelle forskelle og vide, at der er forskel på at kunne bede sammen og at drive kirke sammen.

Ordet *økumeni* vækker hos nogle minder om tidligere økumeniske bevægelser, hvor ønsket om konsensus, forbrødring og socialt fællesskab satte den teologiske samtale i skammekrogen. I sådanne situationer vil det ofte blive den laveste fællesnævner, der får fortrinsretten, og ethvert tilløb til debat betragtes som unødvendig polemik. Jeg er nok ikke den eneste, der har oplevet, at Jesu ypperstepræstelige bøn bringes til torvs af de af Guds børn, der ikke har samvittigheds kvaler ved at optræde i andre kirkelige sammenhænge end deres egen. Dette har gjort den tværkirkelige samtale til en disciplin, der kan give en underlig smag i munden, og som oftest – udenfor de frikirkelige miljøer – er reserveret de kirkelige øvrighedspersoner og ledere.

Fælles stæsted

I IFES indså man fra starten, at der var behov for at have et fælles stæsted. Meget lig Evangelisk Alliances "Basis of Faith" har IFES derfor sin "Doctrinal Basis" – et dokument, nogle sikkert vil betegne som den laveste fællesnævner. Men man må igen gøre sig konteksten klar. IFES er ikke en kirkestiftende bevægelse, men et fællesskab af kristne studenterbevægelser. I Danmark betyder det, at IFES er KFS – en evangelisk-luthersk bevægelse, og det er altid KFS' ledelse, der har ansvar for at bruge den inspiration fra IFES, som vurderes passende ind i en dansk kontekst.

IFES er som nævnt ikke en kirkestiftende bevægelse, men et arbejdsfællesskab. Indenfor IFES er man derfor bevidst om, at de nationale bevægelser selv bestemmer lokalt. Når man som ansat i IFES samarbejder med andre, må man være bevidst om konteksten og relationen med de andre nationale studenterbevægelser, både når

FOTO: PRIVAT

At lære at være uenig er en vanskelig, men ikke uvæsentlig kunst at mestre, skriver Thomas Frovin.

det gælder de kulturelle og teologiske forskelle.

Indenfor de klare rammer, som IFES arbejder med – en "doctrinal basis" og de lokale bevægelsers udstrakte "selvstyre" – har jeg oplevet det økumeniske fællesskab som en gave – fordi det har handlet om det, vi har tilfælles – troen og arbejdet. Jeg har kunnet lade mig inspirere af andre og har derefter kunnet komme hjem til Danmark, til KFS og til min egen lutherske

sammenhæng vidende om, at jeg og mit ståsted også respekteres i udlandet. Og netop fordi det tværkirkelige fællesskab i IFES ikke spændes for andre vogne end den, der handler om lokal studentermission og fællesskab på et klart grundlag og inden for definerede rammer, bliver det et søskendskab som ethvert andet, vi har med dem, som bekender en kristen tro på Jesus som Guds søn.

→ | Hvordan bliver søndagen en hviledag anno 2013, når gennemsnitsdanskeren holder helt fri også om lørdagen?

OG GUD HVILEDE I WEEKENDEN...

Af lektor Ph.D. Carsten Elmelund Petersen

Fra skabelsen indrettede Gud verden, mennesket og virkeligheden således, at der må være et balanceforhold mellem arbejde og hvile for at livet kan fungere. Men hvordan bliver søndagen en hviledag anno 2013, når gennemsnitsdanskeren arbejder 37 timer/ugen, og mange fx holder helt fri om lørdagen?

Sabbatsbuddet

Gud har indrettet skaberværket og menneskelivet, så det fungerer på en god måde, hvis man altså indretter sit liv på det. I skabelsesberetningen kan man læse, at Gud indrettede hver syvende dag til hviledag. I de ti bud indgår det tredje bud: "Husk sabbatsdagen og hold den hellig" – og dertil kommer en lang forklaring. Det tredje bud er det bud, der bruges mest spaltepads på at forklare (2 Mos 20,9-11), sikkert fordi

der er folk, der har svært ved at forstå det.

I Hellighedsloven i 3 Mos 18-27 får vi beskrevet et system med en festkalender, som skulle gælde for Israel i den gamle pagts tid. Det var ikke kun et sabbatsbud, men centrum var den store forsoningsdag, der skulle være et profetisk billede på forsoningen på Kristi kors. Med til sabbatsbuddet hørte sabbatssystemet med sabbatsår med braklægning og jubelår med frisættelse af gæld og tilbageføring til de gamle jordlodder for dem, som var gået konkurs. Alt det var sat som en lydighedsprøve for Israel. Gud advarede dem imod at tilsidesætte det. Gud sagde, at han ville ramme dem "syvdobbel" for deres synder" (3 Mos 26,21). Desværre dumpede Israel i denne prøve. De gennemførte det aldrig, da de var kommet ind i det forjættede land. Da Israel senere var sendt i fangenskab i Babylon i 70 år fik de at vide, at det skete, "indtil landet havde fået erstatning for sine sabbatter" (2 Krøn 36,21).

Reservere tid til gudsdyrkelse

Der er stor forskel på GT og NT på en del punkter, men der er også en vis kontinuitet. Substansen er, at Gud vil, at vi skal koble fra det, som vi slider med, og at vi skal prioritere og reservere tid til gudsdyrkelsen. Det er der ikke ændret på, selv om den ydre måde, som det kan planlægges på, kan variere meget.

I NT ser vi, at de første kristne begyndte at fejre hvile- og helligdag om søndagen, den første dag i ugen. Det var Herrens dag, hvor Kristus var stået op fra de døde. Tillige er det kirkens fødselsdag, pinsedag, den første dag i ugen. Jesu opstandelse var så afgørende, at det skabte en ny epoke. Hvor centrum var forsoningsdagen i det gamle Israel, så blev opstandelsesdagen central for de første kristne. Formen ændredes, men det suspenderede ikke den indre substans i helligdags- og hviledagsbuddet.

Det er afgørende for en kristen at prioritere gudsdyrkelsen, og noget andet må simpelthen

sættes til side til fordel for Guds ord og modtagelsen af sakramenterne. Dette er de midler, Gud har givet os, for at troen kan få næring, og derfor kalder vi dem nådemidler. Svigt på dette punkt kan føre til frafald fra troen.

Koble fra og koble til

For den arbejdsløse eller den, som af anden grund er sat udenfor arbejdsmarkedet, er det nødvendigt at bryde hverdagens trivialitet ved at foretage sig noget markant anderledes med jævne mellemrum. Hviledagsaspektet er også for dem en form for afkobling fra den grå hverdag. Hviledagsaspektet må planlægges. En del mennesker er ikke i stand til at koble fra deres arbejde. De brænder for deres opgaver 24 timer i døgnet 7 dage om ugen. Men de ser det ikke selv, og deres nærmeste tør ikke sige det til dem. Her er det nødvendigt at nogen advarer dem.

Der er uopsættelige opgaver, der skal udføres om søndagen, patienten skal passes, koen skal malkes osv. De fleste mennesker må kæmpe for at finde balancepunktet i deres eget liv, og det varierer afhængig af køn, alder mv.

Hviledagsaspektet kan være nødvendigt at anvende på forskellige punkter i det liv, vi lever og i en verden, der er i hastig forandring. For nogle kan det være nødvendigt, at deres nærmeste siger til dem, at nu skal de slukke for TV, computer, smartphones mv. for at koble fra og koble til det, som er vigtigst. Alle disse fantastiske hjælpemidler kan opsluge opmærksomheden, så der bliver tale om misbrug. For nogle er det løbet af sporet, så weekenderne er mere fortravlede end hverdagene.

Hvilen må skabes i det indre menneske, før man kan koble fra i forhold til de udefra kommende ting! Ligesom Israel under ørkenvandringen måtte hvile i, at den manna, der var kommet de seks første dage i ugen, var nok også til den syvende dag, således må vi kristne i dag hvile i, at Gud sørger for os, når vi følger hans anvisninger.

husk i forbøn

Bed om/for

- Nye studerende til sommer
- Guds frygt og arbejdsglæde
- At økonomien kommer til at hænge sammen

Tak for

- En meget stor gave til DBI
- Et nyt år med engagerede studerende
- Guds nåde – også i år

DBIPOSTEN

Redaktion

Rektor Børge Haahr Andersen, ansv.
Skr.leder Ellen Lodahl Pedersen, red.
Kontorfuldmgt. Dorte Klein, red.sekr.
Stud.theol. Christian H. Jensen
Stud.theol. Bergur Johannesen
Stud.theol. Jesper Sundgaard

Indlæg sendes til dbi@dbi.edu DBI-
posten sendes gratis til inter-
serede

Design Chr Rahbek Olsen

Tryk TypoGraphic A/S

ISSN 0906-825X

Frederiksborggade 1B 1
1360 København K
Tlf: 33135500 (Hverdage kl. 9-12)
Email: dbi@dbi.edu, www.dbi.edu
Giro 5 21 59 00
Reg. 3205 Konto 0005215900
DBI arbejder med bibelforskning
og teologisk undervisning, hvor
teologistuderende er den primære
målgruppe. Formålet er at fremme
bibeltro forkyndelse, undervisning
og mission i Danmark og udlandet.

Formand Christian Jensen

Rektor Børge Haahr Andersen

Skr.leder Ellen Lodahl Pedersen

Studiekoor. Morten Kock Møller

Kom til åbent hus på DBI d. 25. april

Hør mere om Åben uddannelse i kristendom og
om at læse på DBI. Hold øje med www.dbi.edu
og Facebook for program.

Bibelske rejser 2013

Israel - påskerejse	25.3, 10 dg.
Israel - forårsrejse	6.4, 8 dg.
Israel - vandretur på Jesus-ruten	5.5, 11 dg.
Israel - familierejse	5.7, 10 dg.
Israel - klassisk rundrejse	4.9, 10 dg.
Italien - Rom & Assisi	14.9, 9 dg.
Tyrkiet - i apostlenes fodspor	16.9, 10 dg.
Israel - rundrejse med Samaria	29.9, 11 dg.
Grækenland - i Paulus' fodspor	3.10, 10 dg.
Israel - klassisk rundrejse	12.10, 9 dg.
Israel - efterårsrejse	25.10, 10 dg.

Bestil nyt katalog

75 92 20 22
fxr@felixrejser.dk

felix
rejser

Frederiksborg Apotek

Slotsgade 26
3400 Hillerød
Tlf: 4826 5600

www.frederiksborg.netapotek.dk

Apoteket har døgnvagt

LoyaltyPlus+

"EN MÅNED ER BEDRE END 1.000 MØJLIGHEDER"

Kundetilfredshed

Loyale og tilfredse kunder er trofaste, og de anbefaler uopfordret din virksomhed videre til andre. Indsigt i dine kunders tilfredshed og hvordan den opbygges er helt afgørende for en profitabel og bæredygtig forretning. Kontakt LoyaltyPlus for hvordan det kan gøres i netop din situation.

Medarbejdertilfredshed

Tilfredse medarbejdere er engagerede og yder gerne en ekstra indsats. De taler godt om virksomheden og anbefaler den til andre. Få indsigt i hvordan det står til hos dig, og hvilke tiltag der vil have den største effekt. Kontakt LoyaltyPlus for hvordan det kan gøres netop i din situation.

Reference udpluk:

Akademisk Boldklub, DTU, ICM* ArSiMa, KureXpert, Nordvestkolen, Polaris, SFG.dk

LoyaltyPlus+ | Hovmarksvej 68 | DK-2920 Charlottenlund
T: +45 40 84 44 41 | M: kim.hjermind@loyaltyplus.dk | W: www.loyaltyplus.dk

aktuel kommentar | Danmark
hastigt på vej til at blive ateistisk.

PINNOCHIO- KRISTENDOM

Af PhD og lektor, Jens Bruun Kofoed

Kristendommen er på drastisk tilbagetog i det, som kan betegnes som den danske civilreligion. Når dronningen udtaler sit "Gud bevare Danmark" i sin nytårstale, fungerer den som et civilreligiøst ritual, der favner alle på tværs af etniske, religiøse og politiske skel. Men i stadig mindre grad. Kulturradikale meningsdannere er lykkedes med at fjerne kristendommen fra det offentlige rum i en sådan grad, at det civile Danmark er hastigt på vej til at blive ateistisk. Tydelige tegn på dette er afskaffelsen af helligdage, liberaliseringen af lukkeloven og ligestillingen af heteroseksuelle og homoseksuelle ægteskaber.

En tyndt smurt fernis

Det betyder imidlertid ikke, at danskerne er blevet ateistiske. Faktisk tværtimod. For i takt med at kristendommen har

mistet sin privilegerede stilling i den danske civilreligion, er den blevet en religion på lige fod med andre religiøse udbydere i den danske religionspark. Den er blevet en fernis, en "smurt tyndt udover kristendom," der kan lægges oven på andre dele af livet, modificere dem og berige disse med ekstra indhold; en "Pinnocchio-kristendom" med "ingen bånd, der binder mig".

Ikke så ringe endda

Det er indlysende, at den civile ateisme og Pinnocchio-religiositeten er en stor udfordring for kirken. Men måske er det ikke så ringe endda. For det første giver åbenheden for det religiøse også kristendommen en helt anderledes uhindret indgang hos danskeren, end det var tilfældet i de dogmatiske 70'ere. For det andet tvinger det kirken ud af kirken for at eksponere danskeren for kristendommen dér, hvor danskeren er. Og det er ikke i kirken.

månedens citat

Af sine venner lærer
den vise meget.

Aristoteles